

REHBERLİĞİN PENCERESİNDEN

7/9
AİLEME MEKTUP

0216 520 20 00
Site Mah. Samanyolu Cad. No:19

[f @bireykolejiumraniye](#)
[@bireykolejiumraniye](#)

www.bireykoleji.com

AİLEME MEKTUP

“Rehberliğin Penceresi”nden mektuplarla siz değerli velilerimizle her ay paylaşımlarda bulunuyoruz ancak bu sefer bu mektup bizim değil çocuklarımızın dilinden..

Sevgili Ailem;

Hani hep söylenir ya; “ sizler bu mektubu aldığınızda ben çok uzaklarda olacağım” diye! Ben bunu dahi söyleyemiyordum. Bazen aynı evde olmamıza rağmen o kadar uzaktayım ki sizlerden.

Halâ beni sevdiğiniz zaman şımaracağımı düşünüyorsunuz. Beni çok sevmenizden değil ama sevginizi gösterme şeklinizden dolayı şımarabilirim. Pahalı hediyeler, koşullu paralar yerine bir çift güzel söz, okuldan geldiğimde sımsıkı sarılmanız; pastaneden aldığınız en pahalı pasta değil, kendi ellerimizle yaptığımız pasta gibi şeyler beni daha mutlu eder aslında.

Bana çok fazla zaman ayırdığınızı söylüyorsunuz. Sürenin çokluğu değil, niteliği önemli unutmayın. Gazete okurken, dizi izlerken arada bir sorduğum sorulara dikkatsizce cevap vermeniz belki ne söylediğimi bile anlamadan “evet haklısın” ya da “hayır” cevabınız “seni şu an için dinleyemiyorum” sözünüzden daha ağır geliyor. Hani bana hep dürüst ol, yalan söyleme dersiniz ya, bu bakımdan hatırlatmak istedim. Bir de “yalan söyleme” yerine “doğruyu söyle” dersiniz kendimi çok daha iyi hissedeceğim. “Yalan söyleme” deyince kendimi çok kötü hissediyordum, sizin bana inanmadığınızı düşünüp size çok kızıyorum.

Hani bana telefonla, televizyonla, tabletle ilgilenirken kızılıyorsunuz ya ah bir de kendinizi görseniz benim gözümde. Sizin elinizde telefon varken beni uyarınca hiç caydırıcı gelmiyorsunuz doğruyu söylemek gerekirse. “Elindeki telefonu bırak, bıktım artık” demek yerine gel seninle bir kek yapalım ya da birlikte oyun oynayalım deseniz daha güzel olmaz mı? Düşündüm de ailece etkinlik saati, çay saati yapma fikri hiç de fena değil ne dersiniz?

Bir şeyi öğrenmeye çalışırken, çevremde ki kişi ve objeleri tanımaya çalışırken bir hata yapiverince yüzünüzde ki ifade kâbusum oluyor. Sizin sevginizden o an şüphe duyuyorum ve kendimi nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum sadece ağlayıp, bağırıp çağırmak geliyor içimden. Belki o an benden uzaklaşmak yerine her şeye rağmen yanımda olacağınızı hissettirseniz bende sizi ve kendimi mutlu etmek için daha fazla çaba sarf etmenin mücadelesini veririm.

Beni komşunun çocuklarıyla ya da kuzenlerimle karşılaştırırken bazı özelliklerimi sizden almış olabileceğimi bir an olsun ah bir hatırlasanız(!). Ben sizi başkalarının aileleriyle kıyaslasam ne düşünür, ne hissedersiniz? Size yetişkin olarak bu düşünceler ağır gelirken beni ne kadar üzüyor bir bilerseniz. Bilseydiniz yapmazdınız değil mi?

Hani bazen bana büyükler bir soru sorduğunda benim adıma siz cevap veriyorsunuz ya sesim içime kaçıyor sanki. Bir daha konuşmak istemiyorum. Niye konuşayım ki siz benim yerime cevap veriyorsunuz zaten beni görmezden gelerek. Siz böyle yaptıkça benim sesim kısılıyor, kendimi ifade etmekte zorlanıyorum. Ben hep sizinle varmışım gibi hissediyordum. Siz yanımda olmayınca yok olacaktım gibi geliyor.

Bizim kuşakla sizin kuşağı çatışmalarla, yıkıcı eleştirilerle birbirinden uzaklaştırmak değil, sevgiyle, mantık yürüterek ortak bir yerlerde buluştursak, ne kadar da mutlu olacağız hepimiz değil mi?

Sizinle vakit geçirmeye, etkinlikler yapmaya, konuşmaya ihtiyacım oldukça birikmiş. Benden bu kadar yorulduğum ben, hem bilirsiniz böyle konuşmalar yapmayı çok sevmem ben, bazen davranışlarımdan sizin çıkarmanızı beklerim.

Haa bu arada unutmadan şikayetlerim olsa da aramızda kalsın ama çocuk yetiştirmek dünyanın en zor işi :) Sizleri çok seviyorum.

İyi Ki Varsınız..